

Velký test v terénu - 3. část

Autor: Qark

Datum: 07. 10. 2005 13:29

URL: <http://www.qark.net/clanek/velky-test-v-terenu-3-cast>

Venku je přímo překrásně, všimli jste si? Babí léto. Po městě chodí plno nádherných holek, které využívají poslední trošky tepla a dávají našim hladovým očím ochutnat kousky jejich spoře oděného těla. Jedna odhaluje svoje ploché břicho, další ramínka, jiná se kolem promenáduje jen v krátké sukýnce. Copak dokážete odolat? Tohle není televizní šou, není nutné se pouze dívat, zapojte se.

Rozhodně však nedoporučuji se holek ptát třeba jestli jim není zima, nebo není vedro... protože se okamžitě postaví do opozice. Zkuste raději na začátek něco, na co se dá odpovědět jen kladně, nebo kde nejde odpovědět ano/ne.

Já se tento týden činil a využil jsem pár zajímavých příležitostí. Nejčastěji jsem to zkoušel v dopravním prostředku a ptal jsem se holky, jak se jmenuje. Celkem jasně jsem očekával buď jméno - což by všechno ulehčilo, nebo otázku „Proč?“ a na tu jsem si vždycky něco připravil, nebo vymyslel. Zjistil jsem, že ptát se na jméno je asi nejjednodušší, když nevíte jak jinak začít.

Katka, 23 let, holka s knihou v tramvaji, 8/10

Naklonil jsem se k ní a přičichl a pak řekl: „Omlouvám se, že tě ruším od čtení, ale moc pěkně voníš. Můžu vědět co je to za parfém?“

Řekla mi jeho jméno.

Já: „Super, sedne ti.“ „Jak se jmenuješ?“, ptám se dál.

Ona: „Katka.“

Já: „Hezké jméno, moje oblíbené. Máš svátek 25. 11., že?“

Ona: „Ano, jak to víš?“

No rozhodně jsem nepřiznal, že jsem se jednou učil nazpaměť, kdy má svátek asi 15 dívčích jmen, ale raději pokračoval: „No vždyť říkám, že je moje oblíbené.“

Nevím proč, ale to s těmi jmény skoro vždycky zabere a upne na vás pozornost. Když znáte, kdy má holka svátek, tak jste rozhodně zajímavější. Občas mi to připadá, jako byste najednou pro ni nebyli otravní baliči, ale normální, pohodoví kluci.

Pak jsem se jí představil já. A začali jsme se bavit o její knížce. Četla Olivera Twista. Nakonec jsem z ní dostal i telefon. Ta holka byla moc fajn a viditelně se bavila ráda. Kéž by bylo takových víc.

Tereza, 21 let, na zastávce, 8/10

Chvilku jsem stál opodál, ale nakonec jsem za ní zašel. Stála tam sama a pozorovala auta.

Já: „Ahoj, jak se jmenuješ?“

Ona: „Proč?“

Já: „No mám takovej divnej zlozvyk, když se nudím, tak zkouším tipovat, jak se lidi jmenují.“

Ona: „No a cos tipnul?“

Já: „Jana“

Ona: „Tak to ses vůbec netrefil. Moc ti to teda nejde.“

Já: „Vážně? A jak se teda jmenuješ?“

Ona: „Tereza.“

Já: „Tak to bych asi vážně netrefil. Chceš hádat moje, nebo se mám raději hnedka přiznat?“

Ona: „Petr?“

Já: „Tak je to jedna, jedna.“, zasmál jsem se. „Já jsem Qark.“

Já: „A můžu vědět kolik ti je?“

Ona: „Chceš zase hádat?“

Já: „Ani ne, dneska mi to moc nejde.“

Ona: „Dvacet jedna.“

Přijel autobus, můj.

Já: „Rád bych si s tebou povídal dál, ale už mi to jede. Můžu ti zavolat?“

Řekla mi svůj telefon, když jsem nastupoval do autobusu. Jen je blbý, že jsem si zapamatoval pouze prvních pět čísel. Škoda.

Jana, 27 let, v tramvaji, 9/10

Stála kousek ode mě v tramvaji.

Já: „Ahoj, jak se jmenuješ?“, zeptal jsem se.

Ona: „Proč jako?“

Já: „No jsem zvědavěj.“

Ona: „Tak to máš smůlu.“, otočila se a začala se dívat z okna.

Já: „To je škoda, já totiž umírám a chtěl jsem ti odkázat všechny svoje peníze. Ale když nevím, jak se jmenuješ, tak to asi všechno budu muset nechat propadnout státu.“

Tohle ji trošku rozesmálo. Teda dělala, že se nesměje, ale bylo vidět, že se baví.

Ona: „Jana.“

Já: „Kam jedeš?“

Ona: „Domů, chceš snad i celou moji adresu?“

Já: „No pro začátek by stačilo telefonní číslo. Já bych ti zavolal a mohli bychom třeba zítra někam zajít a probrat tu moji závěť.“

Dostal jsem telefon a nakonec jsme vystupovali na stejné zastávce, tak mě vzala k sobě domů... na kafe samozřejmě.

Lenka, ?? let, v tramvaji, 8/10

Doběhl jsem do vozu a sedl si na jedno volné místo na dvousedadle. Vedle mě byla šikovná holka, tak jsem to jen tak zkusil.

Já: „Jé, ty seš ale pěkná holka. Dneska budu mít celý den štěstí, že jsem si sedl vedle takové hezké holky a ne vedle nějaké staré důchodkyně jako obvykle.“

Já: „Můžu vědět, jak se jmenuješ?“

Ona: „Proč?“

Já: „No, zajímá mě to.“

Ona: „A proč jako?“

Já: „Třeba abych ti mohl složit básničku za to, že jsi mi dneska zpříjemnila celý den. Nebo abych tě mohl pozvat na kávu.“

Ona: „Jsem Lenka a ty?“

Já: „Já? Já jsem mile překvapen a potěšen, že máš takové pěkné jméno.“

Ona: „A jak se jmenuješ ty?“, zopakovala otázku.

Já: „Qark.“

Ona: „Já už musím vystupovat.“

Já: „Rád bych tě ještě někdy viděl, dej mi svoje telefonní číslo.“

Ona: „To nejde, já mám přítele. Ahoj.“, a zmizela.

Závěrem ještě musím dodat, že úspěšnost byla tak kolem padesáti procent, což je velmi slušné. Některé holky se bavit nechtěly, nebo byly nepříjemné. Ze začátku byl taky problém s otázkou, než jsem doladil správnou intonaci, aby to neznělo divně, že se drze ptám na jméno. Lidi mají v sobě často nějakou nechuť o sobě cokoliv sdělovat. Občas za tím hledají nějakou divnou anketu a tak dále. Takže je potřeba dostat do hlasu určitý zájem o jejich osobu, úsměv a pohodu. Pak se zadaří.

Taky s tou otázkou nesmíte dlouho otálet. Když pojedete s holkou v tramvaji už několik zastávek, tak je hodně blbý se najednou zeptat: „Ahoj, jak se jmenuješ.“ Tohle musíte udělat co nejdřív.